

Sygn. akt I CSK 4012/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z wniosku J. D.
z udziałem J. M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży
z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. D. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży z 15 września 2021 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem z 24 czerwca 2021 r., którym oddalony został wniosek o zasiedzenie bliżej opisanej w nim nieruchomości. Skarga ta została oparta na zarzucie naruszenia prawa procesowego - art. 234 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy z pominięciem reguły domniemań prawnych określonych w przepisach prawa materialnego, tj. ciągłości posiadania, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, skutkując bezpodstawnym przyjęciem, że doszło do przerwania biegu zasiedzenia, a w konsekwencji do oddalenia wniosku oraz na zarzucie naruszenia prawa materialnego: art. 175 k.c. w zw. z art. 123 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w następstwie przyjęcia, że doszło do przerwania biegu zasiedzenia

na skutek samego oświadczenia złożonego przez skarżącego jako pozwanego w procesie o wydanie nieruchomości, której wniosek dotyczy.

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, na którą - jego zdaniem - wskazuje naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w następstwie błędnego przyjęcia, że zamieszczenie przez wnioskodawcę - pozwanego w sprawie o wydanie nieruchomości w odpowiedzi na zażalenie powoda - uczestnika J. M. (poprzednika uczestniczki H. M.), które dotyczyło umorzenia postępowania, informacji, że „odstąpił od dalszego procesowania, oddał mu należną część działki (...)” jest jednoznaczne z oświadczeniem o uznaniu roszczenia w tej sprawie, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, skutkując bezpodstawnym przyjęciem, że na skutek tej czynności doszło do przerwania biegu zasiedzenia, co doprowadziło do oddalenia wniosku.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z przyczyn określonych w tym przepisie, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez skarżącego składającego wniosek o takie przyjęcie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadniając twierdzenia o oczywistej zasadności skargi stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia SN z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku skarżącego, pomija zupełnie aspekt „oczywistości” zasadności skargi, sprowadzając się do przedstawienia argumentacji odpowiadającej uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, co więcej wykraczającej w istocie poza ich zakres, gdy chodzi o kwestię uznania powództwa. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazał, że uzasadnienie wniosku nie

może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny zasadności postawionych zarzutów, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne, a tak właśnie skarżący uzasadnił wniosek (por. np. postanowienie SN z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, niepubl.). Trzeba przy tym pamiętać, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć.

Należy dodać, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i niedopuszczalne jest kwestionowanie poczynionych przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych (art. 398³ § 3 k.p.c.). Uzasadniając jednak swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz podstawy kasacyjne, wnioskodawca naruszył tę zasadę, podważając kluczowe dla rozstrzygnięcia ustalenie, że nieruchomość, o nabycie własności której przez zasiedzenie wnosił, została przez niego wydana poprzednikowi obecnej uczestniczki w roku 1997, przez co doszło do przerwania posiadania, a w konsekwencji także do przerwania biegu zasiedzenia. W kontekście tego wiążącego ustalenia podnoszona w skardze kwestia braku uznania przez wnioskodawcę roszczenia poprzednika prawnego uczestniczki dotyczącego wydania przedmiotowej nieruchomości nie mogła mieć znaczenia dla oceny zasadności skargi, w tym jej zasadności kwalifikowanej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[as]